

[Clausager.]

Navnlig synes jeg, at det Forslag, den højtærede Finansminister har skitseret med Hensyn til Brug af en Del af de Penge, der kommer ind gennem Forøgelse af Luksusbeskatningen, til at lette de Mennesker, der skal gaa ind i et Erhverv eller skal ind i en Lejlighed eller skal have deres Bo under Behandling, er en praktisk Foranstaltning.

Jeg beder det ærede Medlem Hr. Willesen for en Gangs Skyld at komme ned til Jorden og se, hvad der foregaar dér, at lade de store Idealer ligge og gøre noget for dem, der har de svage Skuldre, selv om det bliver noget større Byrder for dem, der har de stærke Skuldre.

Jeg skal atter anbefale det af Fler-tallet tiltraadte Ændringsforslag som et virkelig godt og praktisk Forslag.

Borgbjerg: Fra vor, det vil sige fra socialdemokratisk Side, foreligger der intet Ændringsforslag. Vi Socialdemokrater er Medlemmer af Udvalgsflertallet, de 11 af 15, og Deltagere i de Ændringsforslag, der er stillet af dette Flertal, og som Udvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Clausager, nu har begrundet. For saa vidt var der ingen Aarsag for mig til at tage Ordet her, bl. a. ogsaa af den Grund, at det efter Forretningsordenen dels er de enkelte Paragraffer og dels de stillede Ændringsforslag, der skal debatteres her, og intet andet.

Det vilde derfor have været naturligt at vente med at tage Ordet til tredje Behandling for at udtale mit Syn paa dette Lovforslag, dets Fremkomst og endelige Skæbne. Imidlertid har et Par Talere i Dag rettet nogle særlige Henvendelser til mig, og jeg føler det derfor rigtigst, til Trods for Forretningsordenen og i Haab om den højtærede Formands Tilladelse, at svare ganske kort derpaa.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann korsede sig over den Svingning, jeg havde foretaget fra første Behandling til nu, han talte om Krumspring og deslige. Hvad jeg gjorde ved første Behandling, var saa skarpt, som det var mig muligt, at bekæmpe det Lovforslag, der forelaa fra Regeringens Side, hele det Lovkompleks med Chokoladeskat o. s. v., der da forelaa. Jeg gjorde det, som sagt, saa skarpt, som det var mig muligt. Jeg gjorde det ud fra — det tror jeg dog nogle Medlemmer fik Indtryk af — en oprigtig Harme over, at man fra Regeringens Side vilde gribe urovækkende, forstyrrende ind i Erhvervslivet med et Forslag, som jeg ikke ønskede gennem-

ført, og som efter min Mening, hvad der jo ogsaa har vist sig rigtigst, var uigennemførligt, altsaa en unødigt, hensigtsløs Uro.

Ud fra dette Synspunkt angreb jeg Lovforslaget skarpt, og jeg mente, at det eneste rigtige vilde have været at nægte det Overgang til anden Behandling. De, der i Dag er saa misfornøjede med hele Sagens Forløb, maa derfor beklage, at de ikke fulgte mig den Gang. Da havde Tiden været inde til at følge mit Forslag om at nægte Sagen Overgang til anden Behandling.

Det vilde man imidlertid ikke, det gjorde man ikke. Jeg ved, der har været et Tidspunkt senere, under Udvalgets Arbejde, navnlig henimod Slutningen, da man fra en vis Side ganske sikkert fortrød, at man ikke havde fulgt mig den Gang. Der er kommet meget frem fra Udvalget, jeg skal alligevel ikke nævne Navne, men det blev virkelig hvisket mig i Øret, at hvis vi nu vilde stille vort Forslag — ja, nu kunde man vel ikke nægte Overgang til anden Behandling, men man kunde vise Sagen tilbage til Regeringen —, saa skulde etsy saadant Forslag blive modtaget med stor Velvilje.

Men det er jo altid saadan, at det Brev, der kommer en Postdag for sent, naar det gælder noget, ja, det kommer for sent. I Politik gælder det om at gøre det rigtige til enhver Tid, at handle, som den til enhver Tid givne Situation kræver.

Man fulgte os altsaa ikke ved første Behandling, hverken det radikale Venstre eller det konservative Folkeparti, og Sagen gik i Udvalg. Saa gælder det naturligvis for os om at faa det mest mulige ud af den Situation. Havde man fulgt os og nægtet Overgang til anden Behandling, vilde Følgen være blevet den simple, at Regeringen enten maatte have taget sin Afsked eller, hvad det rimeligste vilde have været, udarbejde et nyt Lovforslag paa Grundlag af de Ønsker og Anskuelser, der var fremkommet under første Behandling, og som kunde tænkes at samle et Flertal om sig. Saa vilde den højtærede Finansminister den Gang have taget fat, som han nu senere gjorde det, ladet Administrationen udarbejde Forslag, forhandlet derom med Erhvervene; det vilde saa være sket paa et tidligere Tidspunkt, og en Del Uro vilde være sparet.

Nu vel, Sagen gik i Udvalg, og nu kommer det ærede Medlem Hr. Drachmann og taler om min „Svingning“. Men i samme Aandedræt siger det ærede Medlem — baade det ærede Medlem selv og hans to Meningsfæller i Udvalget siger det i deres Betænk-